БЕРЕЗЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 6 (1024)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Щастить же цьому Вовчиську. Зробив прогул, хвоста відморозив на риболовлі, а йому ще й листок непрацездатності видали.

«Активно боротися за ефективність — це значить неухильно поліпшувати якість продукції, підвищувати її технічний рівень, надійність і довговічність».

(З листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання соціалістичного змагання за виконання і перевиконання плану 1978 року і посилення боротьби за підвищення ефективності виробництва і якості роботи».)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ТАК ТРИМАТИ!

НЕ ХОЧУ КВАРТИРИ!..

Зустрічаю оце недавно в Кіровограді свого давнього доброго знайомого. Бачу: іде, мов у воду опущений, в очах — скорбота.

Що сталося? — питаю стривожено. — З роботи звільнили?

— Гірше, — відповідає, безнадійно махнувши рукою. — Квартиру нову одержую.

— Т-ю-ю-ю, дивак, — мовлю, — так тобі ж радіти треба!

— Ти що — з неба впав? Чи не бачив жодної квартири, збудованої трестом «Кіровоградмістобуд»?

— Не бачив, — признався я. — А що?

— Ходімо..

Приходимо. Будинок № 5 по вулиці Пацаєва. У багатьох квартирах, як після потопу, бо протікає на стиках між панелями. У квартирах верхніх поверхів стеля теж у мозаїці: дах своєю водопроникністю не поступається решету. Підлога на кухні просіла. Я вже не кажу про такі дрібниці, як двері, що не зачиняються, і вікна, що не відчиняються.

— Може, це окремі недоліки?

— Окремі? Навіщо ж тоді місьвиконком двічі приймав рішення, яким зобов'язував керівництво тресту «Кіровоградмістобуд» ліквідувати недоробки в будинках №№ 18, 19, 21, 22, 23, 24, 28,32 по вулиці Волкова і в будинках №№ 3 і 10 по вулиці Пацаєва? Перший раз зобов'язав позаторік, другий — торік, а цього року, мабуть, утретє зобов'яже.

— Стривай, стривай, — кажу, — не можна ж людям старими гріхами очі колоти. Може, позаторік в тресті ще не знали, що почалася п'ятирічка якості?..

— А торік знали?

— Що?

Ну, про п'ятирічку якості?..

— Мабуть, уже знали... Он же і місцева газета про це пише регулярно, а керуючий трестом М. А. Мельниченко її, напевно, почитує.

— Знали, кажеш?.. Чим же тоді пояснити, що лише в семи будинках, зданих трестом торік, виявлено понад сотню серйозних огріхів, одначе житло прийняли в експлуатацію. А будинок № 16 по вулиці Пацаєва взагалі заселили, забувши провести газ і опалення. Тепер ти бачиш: щоб справитися з обов'язками новосельця, треба бути, як мінімум, майстром широкого профілю. А я хто? Рядовий кандидат наук.

— Вище голову, друже, — продовжую втішати, — попроси перенести чергу. Не вік же таке бракоробство триватиме. Та й міськрада, рано чи пізно, стіною стане проти халтури.

— Я вже про це думав, — безнадійно махнув рукою приятель. — Більше того, побував на прийомі у заступника голови міськради В. М. Курченка, який відповідає за будівництво. Він пообіцяв єдине: що цього року трест охочіше і оперативніше усуватиме свої гріхи, бо раніше він доробляв і переробляв за свій рахунок, а тепер йому виділяють на ремонт дахів і стиків 60 тисяч карбованців.

— А чого це у тресті вчепилися в крупнопанельні будинки? Адже квартири, які я бачив, — це вчорашній день житлового будівництва! Є ж нові, сучасні проекти...

— Проекти-то є, але щоб за ними будувати, потрібна відповідна виробнича база. А товариші з Міністерства будівництва підприємств важкої індустрії УРСР, певно, досі вважають область глухим закапелком і не дуже поспішають ту базу розвивати.

— Звідки ти все це знаєш?

— Знаю. Біда примусить. Скажу по секрету: позичивши в Сірка очей, я навіть побував у керуючого трестом «Кіровоградмістобуд» Миколи Артемовича Мельниченка і попросив порадити, в якому цьогорічному будинку варто одержати квартиру.

— Ну?

— Не знаю, — сказав мені Микола Артемович. — Торік за графіком першого півріччя ми мали змонтувати три тисячі кубічних метрів стінових блоків, а одержали лише половину потрібного. Решту нам виділили у свинячий голос, коли кінець року був на носі, і звісно, ми думали більше про темпи, ніж про якість, щоб хоч план витягнути. Початок цього року схожий, як дві краплі води, на початок попереднього.

Для пускових об'єктів першого кварталу потрібно 964 квадратних метри дверних блоків, щоб закрити будинки, утеплити їх і приступити до опоряджувальних робіт. Не одержали жодного квадратного метра. Отже, я знову опинюся перед дилемою: або провалити план, або будь-яким способом зіпхнути об'єкт. Звісно, план я постараюся не провалити...»

— М-да, — зітхнув я і вперше співчутливо глянув на приятеля. — Що ж далі думаєш робити?

— Поїду в Міністерство будівництва підприємств важкої індустрії УРСР. До самого міністра товариша Лубенця Григорія Кузьмича спробую пробитися. Може, хоч він знає, коли в Кіровограді, нарешті, будуватимуть по-людському...

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

ЛИСТИ КОМЕНТУЄ ПОЕТ

ОЦЕ ТАК УМОВА!

«Велика група робітників, які працюють на будівництві Чигиринської ДРЕС, розміщена в селі Рацево. Лазня тут не працює, власної не збудували. Перукарні теж нема. Місцеві керівники та відповідальні працівники тресту «Південенергобуд» кажуть, що лазня і перукарня — необов'язкова розкіш і, посилаючись на думку керуючого трестом М. Г. Кеткова, радять їздити до Чигирина».

(З листа майстра-будівельника В. Лапеніна).

Здавалося б,
людина просить мало —
Звичайну лазню.
Тазик і мочало...
А їй від імені товариша Кеткова:
— Нема й не буде.
Не обов'язково!
Здавалось би,
звичайна перукарня...
Але й на неї сподівання марні,
Бо знову чуть від імені Кеткова:
— Нема й не буде.
Не обов'язково!
Є важливіші справи,
набагато,
Не заважайте людям керувати!

ДОРОГА ЯМА

«Понад сім років тому на місці фруктового саду й географічного майданчика будівельне управління № 2 м. Кіровограда вирило котлован під добудову школи № 1. Витрачено великі державні кошти. Проте далі грандіозної ями, що перетворилась у смітник, справа не пішла».

(З листа гр. Мартиненка, м. Кіровоград).

Тут був колись фруктовий сад,
Майданчик був географічний...
І діловитий,
І лірничий
В усьому був тут справжній лад.
Тепер тут «діє» восьмий рік
Гігантських розмірів смітник.
Смітник цей — штука не проста:
Усе підряд ковта й ковта.
Із апетитом прехорошим
Жує й жує державні гроші.
А ще ж і ввечері,
і вранці
Щодня ковта по обіцянці
Керівників із БеУ-два...
Ну, й ненажерливий. Дива!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Якість рибальського спорядження в цьому році буде ось такою!

Телеграфне агентство Перця

ЗАГАДКОВЕ ЗНИКНЕННЯ

КИЇВСЬКА область («блискавкою» від власкора ТАП). Уже два роки не знаходяться сліди начальника Ставищенської ремонтно-будівельної дільниці І. О. Балдовського, що зник при загадкових обставинах у селі Винарівці. Востаннє його бачили позаторік у квітні, коли, заспівавши улюблене: «А я піду в сад зелений, в сад криниченьку копать», — І. О. Балдовський подався до мешканця згаданого села В. Д. Дирди організувати копання криниці, за що — згідно з договором № 62 — гр. Дирда і група його односельців сплатили дільниці 634 крб. 85 коп. Відтоді, незважаючи на всі старання зацікавлених осіб, у зеленому саду жодного разу не було виявлено ані найменших слідів начальника РБД або вже хоч тієї криниці.

НА КРИЛАХ МРІЇ

ВІННИЦЬКА область (від власкора ТАП). «У Будинку культури села Рубань Немирівського району день у день відбуваються цікаві концерти, змістовні лекції, захоплюючі молодіжні вечори, дитячі ранки, заняття самодіяльних гуртків, демонструються нові кінофільми...» — про це ось уже 15 років мріють дві тисячі жителів села. Мріють відтоді, як у 1963 році місцевий колгосп імені Петровського почав споруджувати новий Будинок культури.

НА БУДЬ-ЯКИЙ СМАК

БОРИСЛАВ Львівської області. Кулінари місцевого відділу робітничого постачання запропонували споживачам оригінальну новинку — пиріжок «двоначинковий»: з одного боку він із м'ясом, а з протилежного — з повидлом. Пиріжок, таким чином, розрахований і на любителів м'яса, і на прихильників солодкого. Що ж до ціни, то новинку вирішено реалізувати за вартістю м'ясного пиріжка.

Гр. А. І. Ємчке, який мешкає по вул. Мражницький, 39, надіслав штаб-квартирі ТАП зразки нової продукції, куплені в магазині № 10 Бориславського відділу робітничого постачання. Дегустатори штаб-квартири дали їй високу оцінку і рекомендували зацікавленим організаціям вивчити досвід бориславців.

За паперовим щитом

(Десять інтерв'ю про один гуртожиток спеціалізованого управління № 2 «Дніпродомнаремонт»)

Інтерв'ю перше.

КОРЕСПОНДЕНТ: Якщо не секрет, як ви проводите свій вільний час?

БОГДАН ОСТАПИШИН, слюсар-монтажник: Я? Як і всі... Телевізор дивлюся... Буває, газету почитаю, в кіно сходжу...

КОРЕСПОНДЕНТ: А ще? Гуртожиток же на певний час — ваш другий дім...

БОГДАН ОСТАПИШИН: Я ж кажу, телевізор дивлюся... А більше тут нічим і не займешся...

Інтерв'ю друге.

КОРЕСПОНДЕНТ: В холі, на стендах, я бачив турнірні таблиці першості з футболу, волейболу, розіграшу кубків з шахів, тенісу...

ВАСИЛЬ ШУЛЬГАЧИК, слюсар-монтажник: Так то про людське око. Хоча в гуртожитку й живе переважно молодь, але про спорт тут нагадують хіба тільки оті стенди. Я до служби в армії грав і у волейбол, і у баскетбол. В армії полюбив легку атлетику. А тут... Хлопці бігом і стрибками на місці лише займаються, щоб хоч трохи зігрітися, бо в гуртожитку така холоднеча...

Інтерв'ю третє.

КОРЕСПОНДЕНТ: Олександре Вікторовичу, ви жили в гуртожитку як командировочний. Яке залишилося враження?

О. В. ДУБРОВСЬКИЙ, слюсар Чебоксарського виробничого об'єднання «Хімпром»: Гарні люди тут живуть... Це плюс. А мінус? Не вважайте за невдячність. Я хоч від роду і сибіряк, та, мабуть, найбільше відчув, що таке холод, саме тут. Приходиш з роботи — і роздягатися не хочеться. Ось бачите — під трьома ковдрами сплю і холодно. Ще? Ну, пішов сьогодні в душ, води гарячої нема. Воно, звичайно, дрібниці, а настрій зіпсований...

Інтерв'ю четверте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Ви вчорашні учні професійно-технічного училища. Вам подобається у гуртожитку?

ВІКТОР ЄРЕМИЧ, зварник-монтажник: Не дуже. Немає тут домашнього затишку. Холодно. На п'ять поверхів кілька шахівниць — оце і все... У професійно-технічному училищі № 9, де ми навчалися, можна було увечері і штангою зайнятися, і боксом...

ВОЛОДИМИР ФІК, зварник-монтажник: От на кухнях встановили шкафчики. Кажуть, для посуду. Але ж це показуха. Підіть і подивіться: вони як були колись пофарбовані, то після того навіть не відчинялися. Непогано було б, якби на кухнях поставили холодильники...

Інтерв'ю п'яте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Від вас так смачно пахне борщем.

ВІКТОР МИЛОКУМОВ, слюсар заводу «Кремнійполімер»: А у нас у кімнаті шафа, в якій доводиться й каструлю з борщем тримати, і одяг.

СТЕПАН ГРИГОРЦЕВ, монтажник спеціалізованого управління № 1 «Дніпродомнаремонт»: І книжки ніде покласти. Кажуть, здавайте в камеру схову. Але ж не будеш бігати туди через кожні п'ять хвилин.

Інтерв'ю шосте.

КОРЕСПОНДЕНТ: А як працює ваш буфет?

ЛЕОНІД КУТИНОВ, випробувач Запорізького електроапаратного заводу: Буває, нормально. А буває, приходиш, а він уже давно зачинений. Ідеш додому і думаєш, чи пощастить сьогодні повечеряти, чи краще про всяк випадок забігти в гастроном та ковбаси купити...

Інтерв'ю сьоме.

КОРЕСПОНДЕНТ: У соціалістичних зобов'язаннях мешканців гуртожитку записано «...удосконалювати себе фізично, розумово, морально, естетично». Але...

О. С. КОТКІНА, комендант гуртожитку: Сама бачу, ходять хлопці з кутка в куток, кудяться... Випивають... Звичайно, треба їх чимось зацікавити, розворушити ..

Інтерв'ю восьме.

КОРЕСПОНДЕНТ: Як багато ви приділяєте уваги робітничому гуртожитку?

В. Д. КОЛОС, начальник спеціалізованого управління № 2 «Дніпродомнаремонт»: Ось дивіться — постанова колегії Міністерства чорної металургії і Президії республіканського комітету профспілки робітників чорної металургії. Тут багато управлінь критикують. А наше, бачите, ні. Звичайно, вам могли всякого наговорити. Але у постанові про нас ні слова. Отже — працюємо.

КОРЕСПОНДЕНТ: Але вас і серед кращих не називають.

В. Д. КОЛОС: Але ж і не критикують...

Інтерв'ю дев'яте.

КОРЕСПОНДЕНТ: У книзі відвідування гуртожитку керівниками управління я не зустрів ні прізвища начальника, ні вашого...

І. І. МІРОШНИЧЕНКО, заступник начальника по кадрах і побуту: Та я ту книгу можу на цілий рік наперед заповнити. Це ж формальність. Головне, бути у курсі справи... Я вважаю, що в гуртожитку у нас порядок.

КОРЕСПОНДЕНТ: Але ж там холодно. Хіба це порядок?

І. І. МІРОШНИЧЕНКО: Холодно?! Коли, минулої зими?

КОРЕСПОНДЕНТ: Ні, цієї...

І. І. МІРОШНИЧЕНКО: Не знаю, не знаю... Може бути...

Інтерв'ю десяте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Що ви можете сказати про гуртожиток СУ-2 «Дніпродомнаремонт»?

М. Л. ДЕНИСЕНКО, секретар обкому профспілки робітників чорної металургії: Це про той, що на Республіканській, 73? Давненько я там не бував. Але, чесно кажучи, за паперами ніколи й вирватися. Що ж, будемо вживати заходи. Піклуватися про культуру й побут робітників — один з головних наших обов'язків. Але ми нерідко про це чомусь забуваємо...

КОРЕСПОНДЕНТ: Цілком з вами згодний...

М. ПРУДНИК.

м. Запоріжжя.

ЯК ДЕХТО РОЗУМІЄ КРИТИКУ І САМОКРИТИКУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Критика.

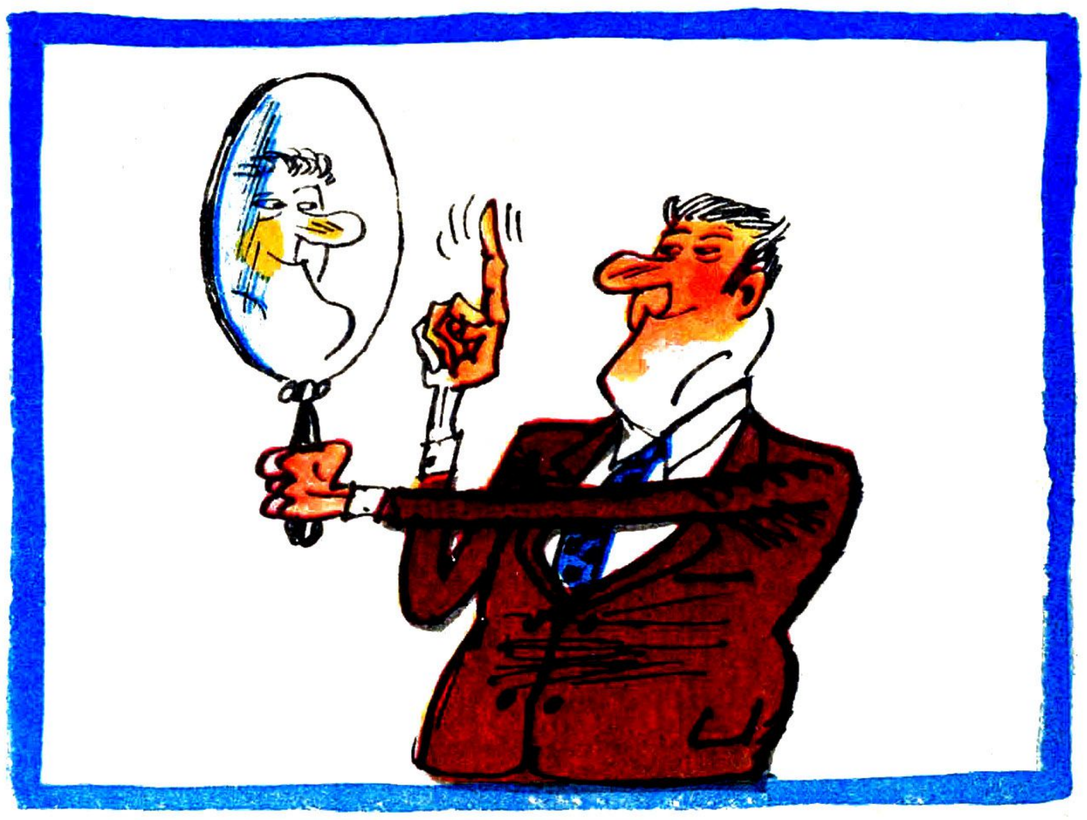

Самокритика.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мій дід був колись чемпіоном з бігу на ковзанах.

Труднощі самопізнання

ГУМОРЕСКА

Ще з автобуса, крізь вітрину, я побачив свої черевики. Молодець, Вася! Сказано — терміновий ремонт. Я скочив на східці і з розгону мало не видавив шиби в скляних дверях павільйону.

— Не бачите? Замкнено! — покосився на мене якийсь чоловік. Двері, крім замка, були взяті ще й на залізну штабу. Як же так? Уже ж десята! Хоч би писульку якусь вивісив... А втім, це на краще. Поки він прийде, я збігаю в інше місце.

Недалечко ощадкаса. Треба заплатити за квартиру. Лотерейки перевірити.

Оце порядок! Записка: «Пішла в центральну касу. Буду через годину». Я теж. Бо мені треба купити ще клей і шпалери.

У магазині «Тисяча і одна дрібниця» було все: клей, шпалери, вохра, сурик, граблі, електропраски, вірьовки. Не було на місці тільки продавщиці. «Висіла» на телефоні. Вже з чверть години.

Поки вона добереться до химиних курей, я ще встигну до...

Натовп біля прилавка у «Бакалії» вирував:

— Напишемо, куди слід! Це хамство!

— Подзвонимо начальству!

— Хто дав вам право залишати робоче місце під час роботи? — закричав і я, піддавшись загальній стихії. Мені тут же посунули до рук взяту з бою книгу скарг і самописку.

— Справді: хто? — лагідно проворкувало над моїм вухом. У мене підкосились коліна. Це був голос мого завідуючого Петра Охрімовича. — Хто вам давав право покидати роботу і швендяти по магазинах?

За п'ять хвилин я був на своєму робочому місці. Але мене гриз черв'як. Заглянув до секретарки.

— Петро Охрімович у себе?

— У тресті...

— Все зробив? — запитала мене вдома жінка, ставлячи на стіл натоптану сумку.

— Я був на роботі. Працював! — кинув я в куток порожню сіточку.

— А я де!? — зрізала мене жінка. І, як фокусник, заходилась витягати із сумки банки, босоніжки, мохер, капусту, сир, ковбасу, майонез, пучок зеленої цибулі. — Ще й Любов Пилипівну підміняла. Вона на сьогодні відпросилась.

Микола ПЕТРОВ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У «Перці» № 23 за 1977 рік опубліковано фейлетон «Портрети без ретуші». У розділі цього фейлетону «За дерматиновими дверима» розповідалося про всілякі неподобства у деяких їдальнях м. Вінниці.

Як повідомив редакції начальник Вінницького обласного управління громадського харчування тов. Маянський, факти підтвердились. Завідуючого їдальнею № 8 Лихогляда, завідуючих виробництвом їдальні № 34 Гуменну і їдальні № 122 Сороку від їх обов'язків увільнено. На директора комбінату громадського харчування Новикову Н. О. накладено адміністративне стягнення.

ТРЕБА ПИТАТИ ЛЮДЕЙ

Бабуся вмощувалась не поспішаючи. Як то добре, що оті електрички тепер є. Куди хочеш завезе. І не дорого. А коли поїзд рушив, запитала сусідки, що засовувала свій чемодан під сидіння:

— А ви що, теж до Козятина?

— До якого Козятина?— здивовано витріщила очі молодиця.— Ми ж на Здолбунів їдемо.

— Що кажете? На Здолбунів? Господи! Мені ж на Козятин. А щоб ти ходив голий... Що ж теперечки мені робити?

— А він і ходить голий, бабусю,— озвався носатий чолов'яга, який сидів біля вікна.— Ви хоч на одній електричці бачили табличку з написом, куди вона йде? Треба було питати людей. А то ж одна частина іде на Козятин, а друга — на Здолбунів. А написано тільки на першому вагоні. От ви і не втрапили куди треба. Нічого. Ось приїдемо до Славути — пересядете на другий, зустрічний поїзд. Купите другий квиток та й поїдете до Козятина.

Цей випадок стався з однією бабусею на станції Шепетівка. Але він міг статися з будь-ким, оскільки на вагонах електропоїздів табличок чомусь не прийнято вивішувати. Отож бо, пасажиру, щоб не помилитись напрямком і не повторити бабусиного маршруту, потрібно побігти до голови поїзда і пересвідчитись, чи справді він іде туди-то і туди-то.

м. Ізяслав на Хмельниччині. **В. КРАВЧУК.**

Мал. Я. КОГАНА

— Дозвольте познайомити вас із своєю біографією.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Лікарю, що з ним? Каже, руки сверблять, працювати хочеться...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хоч Татуревич А. Ф. і працював головним інженером радгоспу «Добра Криниця», що на Миколаївщині, а ось слава про нього ходила не дуже добра.

На машинно-тракторний парк махнув рукою і ніколи не цікавився його станом. А ось на людей — то завжди коршуном налітав. Слова від нього доброго не почуєш. Тільки лайки та погрози. Робітники радгоспу написали про це лист Перцеві.

Як повідомив редакції заступник голови Миколаївського облвиконкому І. П. Пуха, факти підтвердились. За незадовільне утримання машинно-тракторного парку і порочні методи керівництва Татуревича від обов'язків головного інженера радгоспу звільнено.

ТАК РОЛІ Й НЕ ЗІГРАВ,

АБО ХРОНІКА ОДНОГО ДОВГОБУДУ

(Із записок активного учасника художньої самодіяльності села Гоголів Шишацького району на Полтавщині)

1967-й рік.

Ура! Ще раз ура!!! Тепер не соромно перед гостями-туристами, які приїдуть у село, де провів свої дитячі та юнацькі роки Микола Васильович Гоголь. А ми — земляки славнозвісного письменника — теж не підкачаємо. Поставимо в новому клубі «Майську ніч». Клуб буде — на чотириста місць! Коштуватиме 250 тисяч карбованців. Але то нічого: колгосп імені XXII з'їзду КПРС багатий, грошики у нас є. Споруджуватимуть клуб наші шефи з Полтави: будівельне управління № 9 тресту «Укрсхіднафтогазбуд». Приїздили звідти представники. Були урочисті збори. У старому клубі побоялися збиратись (там гнила підлога, мала сцена і, взагалі, він ось-ось розвалиться), тому провели збори в школі. Опісля — грав оркестр. Один із шефів навіть польку врізав із нашою ланковою. Я теж танцював — від радості: гратиму у виставі «Майська ніч» молодого парубка Левка.

1968-й рік.

Будівництво почалося врочисто. Керівники тресту та БУ-9 привезли із собою пересувний будиночок і величезне полотнище-плакат: «Закінчимо будівництво клубу в 1970 році!» Начальство поїхало. Робітники вирили котлован, поклали блоки і теж поїхали. Плакат висить. Будиночок стоїть.

1969-й рік.

Виклали стіни першого поверху. Підновили плакат. Зникли.

1970-й рік.

БУ-9 прислало студентів. Веселі хлопці. Купалися в ставку, загорали. Раз чи два пішли на танці в старий клуб, але там обвалилася стеля, тому більше туди не потикалися. Спорудили стіни другого поверху й поїхали.

1971-й рік.

Нічого не робилося. Новобудова заросла бур'яном. Від плакату залишився тільки клапоть із словом «Закінчимо...». Представники колгоспу цілий рік писали та їздили — добивалися навіть до Києва, в самого начальника виробничого об'єднання «Укргазбуд» товариша Гудзенка були. «Майську ніч» досі не поставили — ніде. Боюся, якщо такими темпами будуватимуть, то не зіграю Левка — постарію.

1972-й рік.

Візит до Києва дав наслідки... Поклали залізобетонні перекриття на другий поверх. Але не скрізь. Чомусь залишили непокритими сцену й кінобудку.

1973-й рік.

Ходять, їздять, дзвонять, пишуть і т. д., й т. п. Робота стоїть, так, як і пересувний будиночок. Споруда потихеньку руйнується. Цеглиною, що впала із стіни, прибило козу баби Параски.

1974-й рік.

Дещо виходили й виїздили. Прислали кран із довгою стрілою. Бульдозером вичистили для нього площадку. Вимостили. Бульдозер собі поїхав, а кран залишився. Три місяці стояв нерухомо. Потім його забрали. Разом із краном забрали й пересувний будиночок та залишки панелей...

1975-й рік.

Знову представники колгоспу ходять, їздять і т. д. Були у Міністерстві сільського господарства УРСР. З горем пополам домовилися, щоб клуб включили у план завершення будівництва. Але БУ-9 чхати на те хотіло. «У нас, — заявили керівники,— це не головний об'єкт. Ви нам — ніби приший кобилі хвіст!..» Одне слово, перенесли роботи на четвертий квартал і, певна річ, нічого не зробили. Не використали, звичайно, і запланованих грошей — 80 тисяч карбованців...

1976-й рік.

У будівельному управлінні і в тресті сказали, що, поки не буде обладнана сцена, не продовжать роботи. Колгосп домовився з Київським трестом «Укртеамонтаж», що той установить обладнання, тільки треба, щоб субпідрядчик склав угоду. Тобто, щоб фінансові розрахунки велися через БУ-9. Але БУ-9 закомизилося, не схотіло укладати угоди. Звернулися до керуючого трестом «Укрсхіднафтогазбуд» т. Генова. Просили, благали, нагадували, що колгосп же їхній підшефний, що село не просте, а — батьківщина Гоголя... Та Миколі Павловичу Генову в той час було не до підшефних і не до класика літератури: він саме готувався переходити на вищу посаду — головним інженером виробничого об'єднання «Укргазбуд»...

1977-й рік.

Знову ходять, їздять, пишуть... Були в Полтаві — у нового керуючого трестом «Укрсхіднафтогазбуд» т. Лапицького та в начальника БУ-9 т. Лісовського, були в «Укргазбуді». Доводили скрізь, що довгобуд поглинув уже 115 тисяч карбованців колгоспних грошей і що жодна будівельна організація не захоче взяти й завершувати об'єкт, доведений до такого стану. Змилостивилися. Будівельне управління, ніби для сміху, включило до свого плану робіт на п'ять тисяч карбованців, і то — аж на четвертий квартал. Включили, мабуть, щоб відчепитися, бо навіть не приступали до роботи і, певна річ, п'яти тисяч не освоїли... А споруда руйнується. Недавно знову випадок трапився. Двоє — чи заїжджі шабашники, чи туристи,— вирішили під тими стінами підкріпитися, а на них гнилий одвірок — бу-бух! Слава богу, переляком та гулями відбулися...

1978-й рік.

Ходять, їздять, дзвонять, пишуть... «Майську ніч» ми так і не поставили. Та й я уже не зіграю ролі Левка — постарів за цей час. Якщо так будуватимуть, то, боюся, що й син мій не зіграє цієї ролі!..

Підготував записки до друку і перевірив факти
Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Колесо фортуни

ГУМОРЕСКА

— Ні, ні, з дипломом техніка можемо тебе взяти лише помічником нормувальника, — відрізав начальник відділу кадрів, та все ж документи взяв.— Кир'янчук? — він навіть підвівся.— Петро Федорович?

— Він самий,— підтвердив хлопець.— А що?

— Гм, пробачте...— начальник подивився уважніше.— Та ви сідайте!..

Потім порився у теці й несміливо запитав:

— У ковальсько-пресовий ви, звичайно, не підете?

Хлопець розгубився.

— Цілком вас розумію: суцільний гуркіт. А у ливарний?

— Як вам сказати...

— Абсолютно згоден: спека, курява, розплавлений метал. Може, у складальний, га? Чистота, з планом завжди ажур. Майстром, сто тридцять плюс прогресивка. З перспективою.

Хлопець ніяково мовчав.

Начальник зітхнув, вийшов у сусідню кімнату й комусь подзвонив по телефону. Чулися лише уривки розмови:

— ...Так, так — Кир'янчук. Ага, ага, самого Федора Івановича. Схожі, як дві краплини. Не знаю, що й пропонувати, усе перебрав. Не погоджується категорично... Як, туди ж потрібний з досвідом? Ну, добре.

Він повернувся до столу.

— Так, беремо вас старшим майстром, в інструментальний.

Хлопець злякався, і це відбилося на його обличчі.

— Нічого, впораєтеся. Буде важко, допоможемо. А зараз вас чекає директор — бажає познайомитися особисто.

...Побоювання виявилися даремними: новий старший майстер з роботою справлявся. Матеріалами його завжди забезпечували в першу чергу, а коли горів план, навіть підкидали людей з інших дільниць. Кир'янчук навдивовиж швидко одержав квартиру. Його постійно включали до складу різних делегацій по обміну досвідом, часто посилали на різні наради, а якось навіть за кордон їздив... Уже через рік висунули на пост начальника дільниці.

А тут новина: завод реорганізують в об'єднання, а директором призначають начальника інструментального. Навіть уже призначили, а він просто ще вказівки чекає, кому передати справи. Бо підходящої кандидатури досі не знайшли. Кир'янчук усі дні, мов на голках, від кожного телефонного дзвінка здригається. Ну, звісно, готується внутрішньо...

За кілька днів вивісили довжелезний наказ про усякі переміщення й призначення. Ага, ось і про нього. Але що це?.. Рядки змішалися в очах. Не може бути!..

Коли Кир'янчук плентався в цех, назустріч трапився заступник директора по кадрах. Іде, мов не помічає.

— За що?

— Як, хіба ще не знаєте? — не обертаючись, кинув той.— Федора Івановича вашого — тю-тю!..

...Зараз Кир'янчук працює в іншому місці. Роботою задоволений. Та мучиться й досі: хто ж він усе-таки був — отой Федір Іванович?

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

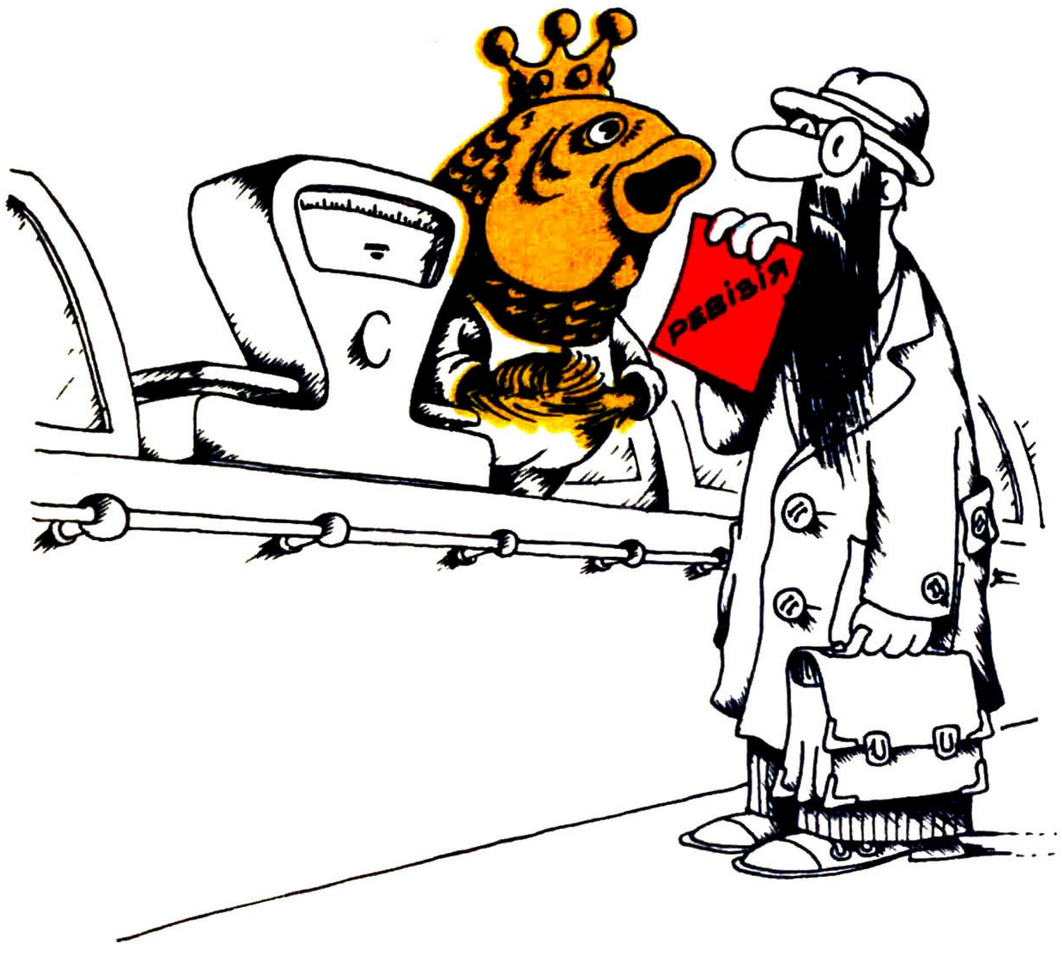

— Відкуплюся, старче, чим тільки забажаєш.

Вітаємо ювілярів

Дитячу письменницю Наталю ЗАБІЛУ з її першим 75-річчям.

Поета-гумориста Олеся ЖОЛДАКА з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. СКОТАРЕНКА

— Курити шкідливо!..
— Курити шкідливо!..
— Курити...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Я вже цілу годину чекаю смажене курча! чому справа?
— Шкода різати...

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

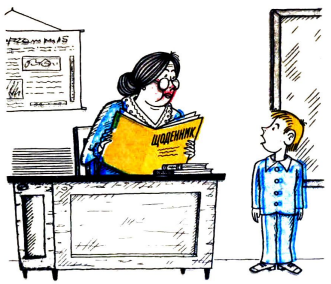

— Татко зайнятий, то ви підпишіть. Ви ж його секретарка.

У СВІТІ ТВАРИН

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Мої вихованці люблять все тільки смугасте.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

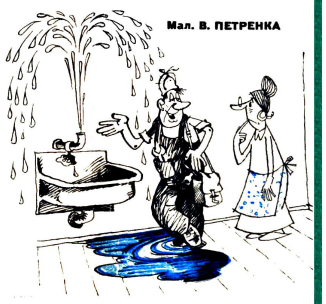

— Це вам буде персональний фонтан...

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРИСЛУЖИВ

Було це ще в царській армії. Проінструював вранці офіцер і покликав денщика, щоб той подав йому чоботи. Денщик приніс і поставив біля ліжка. Офіцер здивовано питає:

— Ти чого дав мені один великий чобіт, а другий малий?

— А як же я можу дати однакові, коли в кухні залишилася така сама пара: один малий, а другий великий.

Надіслав І. ЗАПУХЛЯК.
м. Львів.

ВІД СТАРОСТІ

— Лікарю, права нога в мене дуже болить.
Лікар оглянув.
— Це від старості, дідусю.
— Хм... Невже у мене ліва нога молодша?..

Надіслав Я. ВРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ПОЯСНИВ

На уроці зоології вчителька запитує в учня:

— А скажи-но, Андрію, чому риба не розмовляє?

Учень: — А ви спробуйте, Катерино Федорівно, пірнути у воду, та щось промовити.

ЗА ПРАВОПИСОМ...

Петрик виконує домашнє завдання і запитує батька:

— Тату, як пишеться «заряджена» — з двома чи з одним «н»?

— Якщо це рушниця одноствольна, то з одним, а якщо двоствольна, то з двома.

НІЧНА ЗУСТРІЧ

Йде пізно увечері дяк, аж глядь: в калюжі лежить батюшка.

— А що ви, пане отче, поробляєте?

— Зорі збираю, щоб не заважали спати...

В ЯБЛУЧКО...

Коли хлопчик випив склянку квасу, продавщиця лагідно усміхнулася:

— Ну, що треба тьоті сказати?

— Дайте здачу.

Надіслала Г. ПРОЗОРОВСЬКА.
м. Вінниця.

ЗАПІЗНИЛАСЯ

Одна жінка послала телеграму чоловікові на курорт: «Не забувай, що ми одружені».

Незабаром одержує відповідь: «Телеграма запізнилася на два дні».

Надіслав П. КИРЧИКОВ.
м. Одеса.

Двобій

Це тільки зовні Микола Михайлович Пістрий являв собою зразок спокою та стриманості. Насправді ж у ньому завжди точилася жорстока внутрішня боротьба. Вели приховані од широкої громадськості бій — нестримне бажання поживитися дармовою рибкою — з одного боку і тверда рішучість убити в зародку нездоровий потяг до забороненого вилову — з іншого. Бо ж був Микола Михайлович не ким-небудь, а головою Кремінської районної ради товариства мисливців та рибалок Ворошиловградської області, і за своїм прямим службовим обов'язком мав нещадно переслідувати браконьєрів.

І все ж йому надзвичайно кортіло закинути сітку в яке-небудь водоймище. Але в якої Якщо у котрась із своїх, районних, — то це могло викликати небажані пересуди. В межах рідної області Микола Михайлович теж не ризикував зазіхати на підводну фауну. А риби дуже хотілося. Отож не дивно, що боротьба двох начал у душі голови набирала дедалі ширшого розмаху.

І ось — евриках! Вихід знайдено! Микола Михайлович забачив підходящі ставки в суміжному Краснолиманському районі Донецької області.

Відповідно екіпірувавшись, голова спільно з довіреними особами — єгерем І. Є. Котляром, робітником шахти «Кремінна» Н. В. Дем'яненком, майстром профтехучилища № 13 В. П. Гаврилиним і просто задушевним приятелем В. Є. Тарасовим — відбув уночі на службовому автомобілі задовольняти свою протизаконну пристрасть...

Але вже під ранок, коли погляд милувала солідна купа лящів, коропів та іншої водної живності, пролунав непередбачений рибінспекторський вигук: «А хто тут браконьєрствує?!»

Компанію розмело, мовби вибухом голової шашки, якою подекуди глушать рибу. Найпрудкіше галопував од місця злочину голова Пістрий. Його з особливою силою гнав страх за свій авторитет.

Однак драпонути не вдалося. І ця обставина надала Миколі Михайловичу агресивності. Як-не-як, треба було рятувати авторитет, а відомо, що глухий захист цьому не сприяє. Тому він топнув ногою і обурено закричав:

— Як смієте! Та, може, я тут інспектую! Охороняю природу! Стою на варті лісів і водоймищ!

Проте аргументи у вигляді сітки, мішка, натоптаного рибою, гумового човна, притопленого у паніці, явно переважили, хоч і емоційну, але малодоказову, риторику голови. Й тому складання протоколу відбулося в досить-таки сумній атмосфері.

Згодом учасники нелегального виїзду на лоно природи слухняно сплатили штраф за браконьєрство і покрили збитки за виловлену рибу. Окрім, зрозуміло, Миколи Михайловича. Та й справді, хіба міг він, твердо дотримуючись перевіреної тактики, не спробувати ліквідувати фінансового підкопу під ту ж таки службову репутацію?! Вигукнувши сакраментальне: «Як смієте?!» — він швидко сотворив заяву до суду, в котрій вимагав покарати нахаб, що замахнулися на його авторитет.

Народний суд Кремінського району швидко розібрався у ситуації і, на превеликий подив Миколи Михайловича, відкинув домагання свого керівного земляка.

На жаль, поки що не розібралися у ситуації інші районні та обласні організації, від яких залежить перебування М. М. Пістрого на посаді мисливсько-рибальського голови. Отож невідомо, чим кінчатимуться наступні дуелі в душі Миколи Михайловича, коли йому знову закортить побавитися браконьєрством...

А. НАУМОВ.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— А натхнення у вас не продається?

КРИК ДУШІ

ГУМОРЕСКА

Тавруєте, критикуєте, ганите різних бюрократів, затискувачів, приспішників і зануд! А того й не бачите, що вони зі мною роблять, що витворяють! Переслідують, дискредитують, ганьблять. А за що, за які такі провини, за які гріхи?..

Ото якось послали орати. Старався з усіх сил: норми перевиконував, пальне економив. Ну, думаю, врешті і я, Санько Жовтобрюх, у люди вибʼюся. Бо раніше було, де яка нарада, засідання чи збори — інших механізаторів хвалять, відзначають, а мене або взагалі ігнорують, або скажуть таке, хоч вуха затуляй і з села тікай.

Все, думаю, квит! Тепер на Санькові не поїдете, підковзнетесь. Тепер платіть, гоніть премію, піднімайте прапор трудової слави. Навіть жінці своїй похвалився: «Оце, Галинко, одержу премію і куплю тобі штани. Внизу широкий розкльош, зверху в обтяжечку. Будеш ти, Галинко, ходити, як Хлюсикова Нюра». Дружина, правда, не виявила особливих радощів, тільки зауважила: «Ось не дуже пригладжайся до Нюриних обтяжечок, краще побережи чуба».

І от приїжджає в поле агроном. Покопупався, поковирявся в ріллі, а тоді й питає:

— Що ти оце наробив?

— Хіба вам не видно, — відповідаю, — поорав.

— Та яка ж це оранка?! — замахав руками, як млин. — Тільки землю зверху подряпав. Що ж тут виросте, крім бур'яну, бракоробе ти нещасний?!!

— Як людині вченій, у розмові вам би належало добирати благопристойніші слова, — зауважую йому. — А може, я новатор, може, Мальцева наслідую?

Як не дивно, а на засіданні правління всі затанцювали під агрономову дудку. І ніякої винагороди за прогресивний труд мені не дали, навіть економію пального не відшкодували. Гірше того, намалювали гидку карикатуру в стінгазеті і припекли догано-ю. Тепер, сподіваюсь, зрозуміли, які в нас порядочки?..

Або візьміть інший яскравий приклад. Цієї весни, під захід сонця, злітає велосипедом на моє подвір'я із сусіднього села давній приятель, ще якийсь і далекий родич по діду-прадіду — Олексій Кульбаба і запрошує нас із Галинкою на свое весілля. Діло, бачте, серйозне, відмовити незручно.

— Спасибі, — дякую йому, — але гуляти вам доведеться, мабуть, без нас.

— Чому? — дивується Олексій. — Образиш на все життя.

— Тому, — кажу, — що маю наряд сіяти. А в нас, як іде посівна, начальство не визнає ніяких поважних причин — хіба, мо', як умреш або втопишся.

— А я ж сподівався, що дружкуватимеш, — похнюпив голову Олексій.

І таки впросив. Пішов я у тракторну бригаду, розібрав муфту зчеплення, зняв повзунок і шестеренку — і чимдуж до бригадира: так, мовляв, і так — вийшла з ладу муфта зчеплення.

— Коли вийшла з ладу, — говорить, — то завтра раненько дуй у майстерню «Сільгосптехніки». Тільки не барись.

До табору тракторної я повернувся на третій день. Довколо зібралися механізатори, бо вони мене, щоб ви знали, дуже поважають, — і ну пирхати, ну реготати! Чому вони, думаю, сміються? Потім цап себе за капелюха, а на ньому квітка. По весіллі забув знятн. Одна симпатична дружка приколола. Галинка і досі дметься.

— Це що ж, усім механізаторам у «Сільгосптехніці» квітки до кашкетів чіплюють? — питає бригадир.

— Поїдьте, — відповідаю, — і взнаєте.

— Ну, а муфту полагодив?

— Полагодив, — пояснюю. — У шестеренці одного зуба не вистачало, тому й не включалася.

— Не знаю, як у муфті, — зауважив бригадир, — а в твоєму мозку щось таки справді не включається. Бо коли б усе було гаразд, то неодмінно б скумекав, що значить прогайнувати три весняні дні. Що ж стосується зуба у шестеренці... то підеш ось на засідання групи народного контролю, там тобі його вставлять...

І дійсно, бригадир як у воду дивився: всі збитки за простій трактора знесли на мій рахунок. Виходить, хай друг женіться, а ти сій!..

Знову ж, нещодавно їздив з Галинкою на базар, по порося. Гуркочу назад вулицею, а посеред дороги стоїть тітки Насті Копилишиної бичок. І такий дурний! Дав сигнал — він ні з місця. Крикнув: «Геть, здох би ти був!» Та й не чмихає. Тільки вибалушив очі, мов протитуманні фари, і байдуже дивиться на мене. Ну, думаю, в цій бичачій голові правила вуличного руху і не ночували. А я з причепом — там десь Галинка з поросям телепається. Маневреність, самі знаєте, обмежена. Тут бичок і урізався у мою праву гусеницю своїм лівим бортом. А добрий був бичок, вищою категорією на м'ясокомбінат пішов. Тільки тітка Настя чомусь підняла гвалт, побігла в сільраду.

Ну, при чому ж тут я, скажіть? Ет, присікались! Нову справу завели. Та доки ж ця сваволя наді мною триватиме?! Як що — одразу підпрягається правління, народний контроль, сільська Рада. І трудно з ними боротися, бо у них своя коаліція. Але не бійтесь, дупцюйте їх із усіх сил, критикуйте без оглядки. Тільки швидше, бо мене вже знову кудись цуплять за те, що трактором на базар їздив.

Анатолій ВОРОПАЙ.
м. Ромни Сумської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як Вовк на Зайчика скаржився

Казка

Блукав Вовк по лісу і побачив Діда-Мороза. Господарює старенький у лісі: дерева та травичку сніжком припорошує, біля дерев кучугури снігу намітає та під снігом мишачі нори ховає. Поруч Зайчик стрибає.

Вовк підбіг до Діда-Мороза та й каже:

— Гей, діду, я скаржусь на Зайця! Покарай його, ти ж володар зимового лісу. Дурить він мене, насміхається.

— Це правда, Зайчику? — запитав Дідусь-Мороз.

— Я вперше його бачу, дідусю,— відповідає Зайчик.

— Ах ти ж безсоромний! — закричав сірий.— Не вір йому, діду! Це він, я впізнав його одразу. Покарай!

Дідусь-Мороз пильно подивився на Вовка й відказав:

— Зараз я загадаю вам три загадки. Хто їх відгадає, того помилую, а хто не відгадає—прожену геть з очей.

— Гаразд,— погоджується Вовк і, посміхнувшись, глянув на Зайчика.— Немає на світі такої загадки, щоб я не відгадав.

— Гаразд, слухайте,— каже Дідусь-Мороз.— Перша загадка: кругленьке, величеньке, має сто одежин і всі розстебнуті?

— Я гадаю... гадаю...— першим вигукнув Вовчисько, — гм... гм... що це... мисливець! Він і величезний, і кругленький, бо прийшов додому, наївся, розстібнув кожуха, а одежин багато і всі розстебнуті.

— А ти як гадаєш, Зайчику? — запитує Дідусь-Мороз.

— Це головка капусти,— відповів Зайчик.

— Молодець! — похвалив його Дідусь-Мороз.— А тепер слухайте другу загадку. Без рук, а шибки розмальовує. Хто це?

А Вовк знову першим вигукнув:

— Це мисливець, то він, мабуть, прийшов з полювання додому, робити нічого, от він і малює.

Сміється Дідусь-Мороз, а Зайчик і каже:

— Це ти, дідусю. Ти взимку шибки візерунками прикрашаєш!

Дивується сірий: «От Заєць і цю відгадав. Ну й кмітливий же! Що ж воно буде?»

— Ну, а тепер остання загадка,— каже Дідусь-Мороз.— Уважно слухайте: сидить дівиця в темній темниці, коса на вулиці.

Мружить Вовк очі, зітхає, кліпає очима.

— Це... це... мабуть, таки мисливець, тільки з косою,— каже Вовк і під густі брови очі ховає.

— Ха-ха-ха! — засміявся Дідусь-Мороз. — У мисливця — коса? Хіба ж він дівчина?

А Вовк і каже:

— А в нього замість коси вухо стирчить...

Ой, що тут було! Сміється Дідусь-Мороз, аж пританцьовує, а Зайчик стрибає навколо нього, та так голосно регоче, що аж сніг з голок осипається.

— Дідусю! Це ж морквинка! — голосно вигукує.— Морквинка!

Дідусь-Мороз грізно глянув на Вовка і сказав:

— Хвалько ти!

І піднявши догори свою палицю, вдарив нею об землю. І закружляла, затанцювала віхола й погнала Вовка геть. А дерева хитають вітами й шепочуть:

— Спасибі тобі, дідусю, що допоміг Зайчикові!

Зінаїда ГРІЄВА.

Мал А. ВАСИЛЕНКА

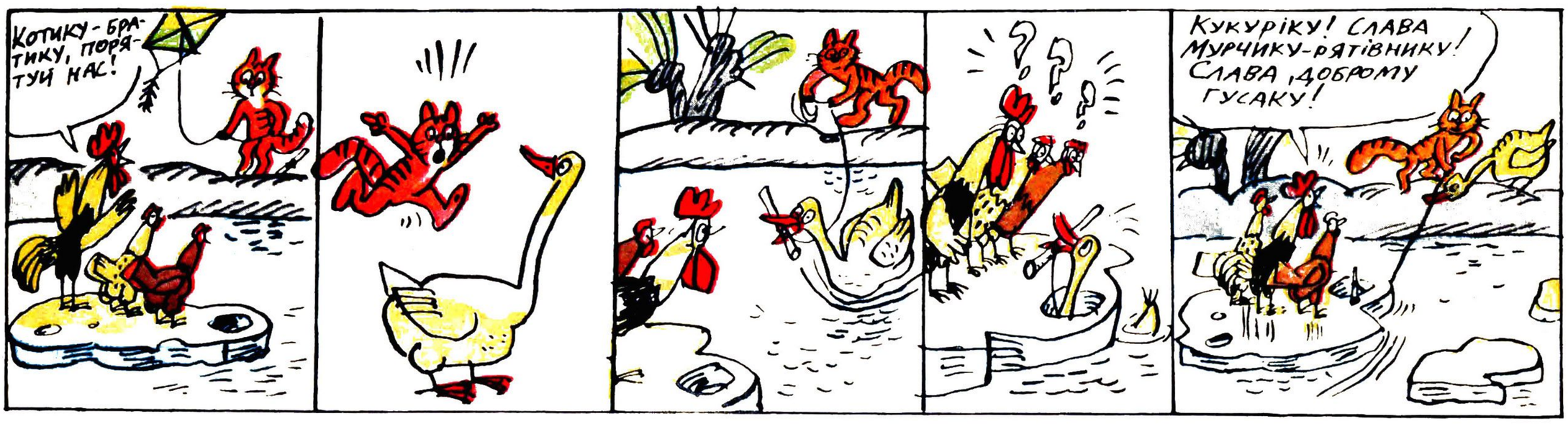

НЕНАДІЙНИЙ ТРАНСПОРТ

Що краще — автобус чи літак? Дехто схильний віддати перевагу автобусові: мовляв, у рейс вирушає за будь-яких метеорологічних умов...

Сиджу якось на автостанції, в селищі Новотроїцькому, що на Херсонщині, й чекаю свого автобуса. Надворі — ні туману, ні дощу. Про ожеледицю вже й говорити нічого. Раптом чую:

— Увага, товариші! Автобуса до Чаплинки не буде.

— Як не буде? — зойкнули пасажири.

— Не виїхав на лінію. Може, наступний виїде.

— Коли?

— Читайте розклад,— показав диспетчер на табличку. Але потім великодушно уточнив: — Завтра вранці.

Місцеві пасажири стали розходитися по домівках. Мені ж, командировочному, нічого іншого не лишилося, як вертатися до готелю, з якого півгодини тому виписався...

За кілька днів у Чаплинці пішов на автобусну станцію, щоб їхати до Каховки... Сів на лаву, чекаю.

— Увага, товариші! — пролунав бадьорий голос працівника автостанції.— Рейс до Каланчака відміняється...

Пасажири, які зібралися їхати до цього районного центру, заохкали, заметушилися. І почимчикували з валізами та клумаками на каланчацький шлях — «голосувати».

Невдовзі мене ніби пружиною підкинуло з лави — цього разу диспетчер оголосив, що зривається рейс до Каховки. Підбіг я до нього: чому, мовляв, графік летить шкереберть?

— Не за адресою звертаєтеся,—відповів диспетчер.— Нас обслуговує Каховське автотранспортне підприємство номер 21011. З нього кожного дня не виходять на лінію кілька автобусів. А раз не виходять, то, само собою, зривається графік. Отож їдьте туди й поспитайте: чому?

Дістався попутною машиною до Каховки, я подався на автопідприємство. Запитав.

— Автобуси стоять на приколі, — пояснив директор Л. І. Шведков.— Як справні, так і несправні. Не вистачає водіїв і ремонтних робітників, Запасних частин — теж. Отака біда...

У відділі кадрів АТП мені розповіли: шофери і ремонтні робітники тікають мало не наввипередки в ті автогосподарства, де кращі побутові і виробничі умови. За вісім місяців звільнилося 145 чоловік. А у відділі експлуатації поінформували, у що це обертається: щодня автопідприємство зриває на різних маршрутах близько тридцяти рейсів.

...Розповідаю про все начальникові відділу автобусних перевезень Міністерства автомобільного транспорту УРСР тов. В. Г. Підлісному. Слухає він. Знає, виявляється, Віталій Гнатович, що Каховське автопідприємство, фігурально кажучи, шкутильгає на обидні ноги, а тому систематично зриває рейси. І не лише Каховське. Усі без винятку підприємства, підпорядковані Херсонському обласному управлінню автомобільного транспорту, яке очолює А. Є. Широносов, зривають. Те ж саме робиться із графіком руху автобусів, як з'ясувалося, і в інших областях. За неповний 1977 рік у масштабах республіки зірвано понад 4 мільйони рейсів!

— Проблеми нас ріжуть,— підсумував тов. Підлісний.— Це нестача водіїв, слабка ремонтно-технічна база автопідприємств, незадовільне забезпечення їх запасними частинами. От і простоюють автобуси, які мають перевозити пасажирів...

Так я засумнівався: чи справді автобус — найбільш надійний вид транспорту... А як ви, шановні читачі, думаєте?

М. ПАЛЬЧИК.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Пощастило людині, вивихнула ногу біля самої лікарні. А я розбив голову аж на околиці міста.

Сатиричні мініатюри

ДІДОВА НАУКА

Жити вчиться онучок у діда.
А наука в старого така:
Горе в нього — мерщій до сусіда,
Горе в того — подалі тіка.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ЗЕМЛЯ І ЦВЯХ

Міні-байка

Трирічне бешкетливе немовля
Забило Цвях у землю молоточком,
І Цвях зрадів: — Тепер уже земля
Не розпадеться на дрібні шматочки.

Віктор НОГІН.

м. Москва.

ШЛЮБНА УГОДА

У заміжжі знайшла принаду,
Й він з одруженням не барився.
Вийшла заміж вона
за посаду,
На квартирі
він одружився.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

ПОДЯКА

За «Москвич» спасибі, тату...
Почекати все ж могли:
Може б, з мамою на «Ладу»
Якось разом нашкребли!

Л. КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ЗАВАЖАЄ

Запитали в сторожа нічного:
— Чом, Демиде, пса не став ти брати?
Буркнув той: — Паршива звичка в нього—
Сильно гавка. Заважає спати.

Микола ДМИТРІЄВ.

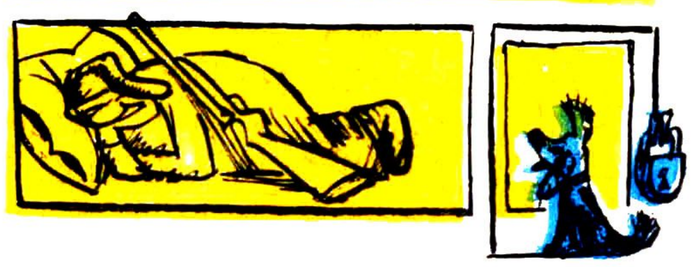

КУЛЬТУРНИЙ ПЕС

Хвалився Пес Коту
Під лавкою:
— Культурним став я:
Вже не гавкаю!..

ДЛЯ ПОВНОГО КОМПЛЕКТУ

Беруть Вовки охоче
Лиску в штати:
Кума сліди хвостом
Уміє замітати.

Анатолій КЛИЧКОВ.
м. Горлівка.

Вісті з того світу

ІСМІХ І ГРІХ

КОРИСНІ РЕЧІ

У вітрині одного господарчого магазину в Чікаго можна прочитати таке оголошення: «Наші прилади для домашнього господарства працюють цілком автоматично. Отже, ви матимете багато зайвого часу, щоб розміркувати, де взяти гроші для сплати чергового внеску за ці чудові прилади».

ФАКТ І ЙОГО ОСВІТЛЕННЯ

У французькому місті Гаврі відсвяткувало своє срібне весілля подружжя Кустен. З цього приводу міська газета надрукувала поздоровлення ювілярам і закінчила повідомлення про сімейне свято такими рядками: «Кустени мають одинадцять дітей. Дев'ятеро з них відзначаються чудовим здоров'ям, двоє інших одружені».

НЕПОРЯДКИ

У в'язницю містечка Крейн (США) вдерся грабіжник і під дулом пістолета відняв у двох в'язнів, що сиділи в одній камері, залишки їхньої злодійської здобичі — 182 долари. Пограбовані злодії звернулися зі скаргою в міністерство юстиції: чому двері камер у в'язниці не мають сучасних надійних замків!

Мал. В. ПОПЕНКА

Тисячі борців проти апартеїду кинуті у тюрми Південно-Африканської республіки.

(З газет).

Вікно у світ корінного жителя Південно-Африканської республіки.

СПОРІДНЕНІСТЬ ДУШ

За покійного третього рейху Адельберт Вайнштейн був офіцером. Навіть, сказати б, належав до гітлерівської офіцерської еліти: бо був майором генерального штабу.

Прийшовши трохи до тями після того, як його фюрер сконав, гітлерівський генштабіст відкрив у собі журналістський хист та й став військовим оглядачем. І ось уже майже три десятиліття публікує свої огляди в західнонімецькій газеті «Франкфуртер альгемайне».

Колишні політичні погляди колишнього вояки добре відомі. Та й щодо теперішніх немає жодних сумнівів — про нього можна висловитися старим німецьким прислів'ям: «Скажи мені, хто тебе хвалить, і я скажу, хто ти такий». А найбільше хвалить Вайнштейна сам Франц-Йозеф Штраус. Усе в того військового оглядача Штраусові подобається: і те, що Вайнштейн любить пострахати своїх читачів «радянською загрозою»; і те, що він раз у раз заводить мову про повоєнні європейські кордони, мовляв, вони несправедливі й тимчасові; і зокрема, те, що аж розпинається за «сильну особу», бо, мовляв, лише вона здатна покінчити з усіма труднощами в ФРН. «Сильна ж особа», звісна річ, — сам Франц-Йозеф Штраус...

А нещодавно Вайнштейн іще одним вельми догодив Штраусові, написавши про нейтронну бомбу.

На думку Вайнштейна, саме такої бомби не вистачало Гітлерові. Бо Гітлер, як заприсягається колишній майор генерального штабу, зовсім не хотів палити і руйнувати, він хотів лише «знешкодити супротивника». Та, на жаль, не було тоді такої собі ідеальної й «чистої» зброї, як нейтронна бомба. І, звісно, військовий оглядач «Франкфуртер альгемайне» аж захлинається, розпатякуючи про «гуманність» і самої нейтронної бомби, і її творців та прихильників.

Таким робом Адельберт Вайнштейн спробував, як кажуть, одним пострілом двох зайців убити: і — вкотре уже! — Гітлера оббілити, і своїх заокеанських однодумців похвалити. А вийшло, так, що мимоволі правду сказав: те, що до душі сьогоднішнім «гуманістам», дуже припало б до душі Гітлерові.

Висновок із цього сам собою напрошується.

Я. ВАЛАХ.

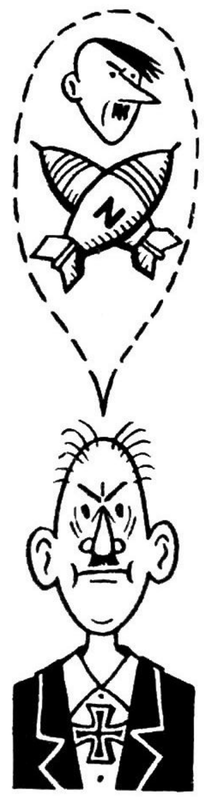

ГУМОРЕСКА

На роботу і з роботи Петро Сильвестрович Глиба йшов завжди повз наші вікна. Це, як правило, викликало певну реакцію у моїх родичів. Теща Палагея Микитівна, покинувши всі домашні турботи, закоханим поглядом проводжала Петра Сильвестровича аж до воріт. Таміла, моя дружина, з якоюсь властивою лише їй заздрістю спочатку дивилась на матір, а потім і собі заглядала у вікно, аж поки Глиба не зникав за рогом сусіднього будинку.

Я не раз цікавився: і що вони, мої рідні теща і дружина, вбачають у цьому миршавенькому, з холодними сірими очима чоловічкові? І тоді Палагея Микитівна, в якої вже визначались прямі і відверті стосунки із зятем, різала правду-матінку в вічі:

— Миршавенький, непоказний, але хазяїн... Не те, що деякі інші, я вже не кажу про присутніх. Зайдеш до нього в квартиру — глянути любо. Все блищить і виграє...

— Що правда, то правда, — зітхала Таміла, сердито подаючи мені сніданок. — Петро Сильвестрович — ділова, спритна людина. Живе з перспективою. А ти?

— А що я? — знизую плечима. — Хіба в нас у хаті нестатки?

— Не в тому річ, Тимофію мій рідненький, — поправляє теща. — Тепер усі люди в достатках живуть, та не всі однакові можливості мають. От ти на «Москвичі» часто катаєшся? По гриби в ліс — і то на трамваї трясешся, а потім, висолопивши язика, кілометрів десять пиляєш. А Петро Сильвестрович у вихідні посадить дружину і діток на власного «Москвича» — і в ліс по гриби чи на рибу... Оце хазяїн!

— Ні, мамо, Тимофій мій тільки свою контору знає, а сімейне благополуччя йому ні до чого, — підтримувала тещу дружина.

— Не хитрий чоловік, їй-богу, не хитрий, — підсумовувала теща.

Я мовчки доїдав котлету і поспішав у свою контору. І вже їдучи в трамваї, знову, як тиждень, і місяць, і півроку тому, думав про свого сусіду, доброго хазяїна Петра Сильвестровича Глибу.

Лиха доля звела мене з Глибою півроку тому: поселились разом в одному будинку. Познайомились дуже швидко, зразу ж після новосілля. Петро Сильвестрович завідував господарським магазином, і, дізнавшись, що у нас досі немає пральної машини, одразу привіз її нам своїм транспортом.

— Можливо, грошей не вистачає,— облесливо говорив Глиба до Таміли, — бо ви ж гарнітур купили, то я почекаю.

— Ви вгадали, Петре Сильвестровичу, — засоромилась дружина. — Велике спасибі, машина хороша, а гроші вже після зарплати віддамо...

З того часу і подружили, особливо жіночі сторони. Хоч я Глибу й недолюблював, зате Палагея Микитівна щоразу, повертаючись із сусідської квартири, була в захопленні.

— Які меблі, які килими! А холодильник «Ока» нового випуску! — невгавала теща.

— Та ж в Петра Сильвестровича холодильник «Дніпро» був, — заперечувала Таміла.

— Старий продав, новий купив, — доводила Палагея Микитівна і дивилася на мене, ніби на колорадського жука. — Як люди живуть, хоч і зарплата маленька.

— У доброго хазяїна й на камені родить, — додавала Таміла, а я вже й місця собі не знаходив.

Закінчилося все несподівано. Приходжу якось увечері додому і приношу килим, який купив у нашому універмазі. А теща як поглянула — то й руки в неї затремтіли.

— Де взяв? — питає.

— По знайомству, — жартую.

— Однеси назад! — накинулась на мене Палагея Микитівна. — Бо й ти докотишся до того, до чого наш сусіда докотився. Йому ж уже килимом далека доріжка постелилась...

Тепер Глибу не тільки ми, а й власна жінка не бачить. У нашій сім'ї — мир і злагода.

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

Дали перцю!

Любителі легкої наживи так і крутилися біля контори колгоспу ім. Горького Переяслав-Хмельницького району. А крутилися тому, що тут легко було скласти якусь фіктивну угоду, роботу зробити чи не зробити, а грошики одержати. Тим більше, що тих угод з правлінням не погоджували.

Колгоспники написали про це лист Перцеві.

Секретар Київського обкому Компартії України тов. Сущенко повідомив редакції, що факти підтвердились. За допущені фінансові порушення та недоліки у веденні бухгалтерського обліку правління увільнило Щеку І. Я. від обов'язків головного бухгалтера колгоспу.

Страшне перо не в гусака...

«Продається колясна для дитини харківського виробництва»

(З об'явн.)

Надіслав О. ДРОЗДОВ.

* * *

«...Хочу розказати про нашу доярку Галину. Вона добре вхажує за коровами дає їм всім малясу і не дума що свій рот блишче».

(З листа до редакції.)

—

«Поле № 4 оброблене погано. Тому й урожай нікуди не годиться. За весь весняно-літній період на це поле не ступала жодна тракторна нога».

(З виступу на зборах.)

Надіслав К. ТАРАНЕНКО.

* * *

«Особливу увагу ми приділяємо торговельному обслуговуванню трудівників сільського господарства безпосередньо на своїх робочих місцях. Для цього на тваринницьких фермах ми організували ларьки, завезли туди ПЕРЕЛІК тих товарів, які користуються попитом у працівників ферм».

(З тексту виступу представника райспоживспілки на нараді.)

Надіслав І. ЗАХАРОВ.

* * *

«Посеред білого дня на вулиці, він вчинив бійку гідну недозволеного місця».

(З листа.)

—

«Профкому з'ясувати, чи потрібна допомога в створенні нової сім'ї».

(З протоколу.)

—

«Шофер Шуляк Я. украв ящик з комірником і передав жінці, але на фермі їх розкрили».

Надіслав Д. БОЙКО.

* * *

«По 524 грами добового приросту на відгодівлі свиней одержала за рік Л. В. Панченко з колгоспу імені Щорса і в змаганні серед доярок району вийшла на перше місце».

(З райгазети «Правда Прилуччини.)

Надіслав Т. Н. А.

«Слід скрізь і в усьому виходити із загальнодержавних інтересів, рішуче усувати елементи відомчості і місництва».

(З листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання соціалістичного змагання за виконання і перевиконання плану 1978 року і посилення боротьби за підвищення ефективності виробництва і якості роботи».)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

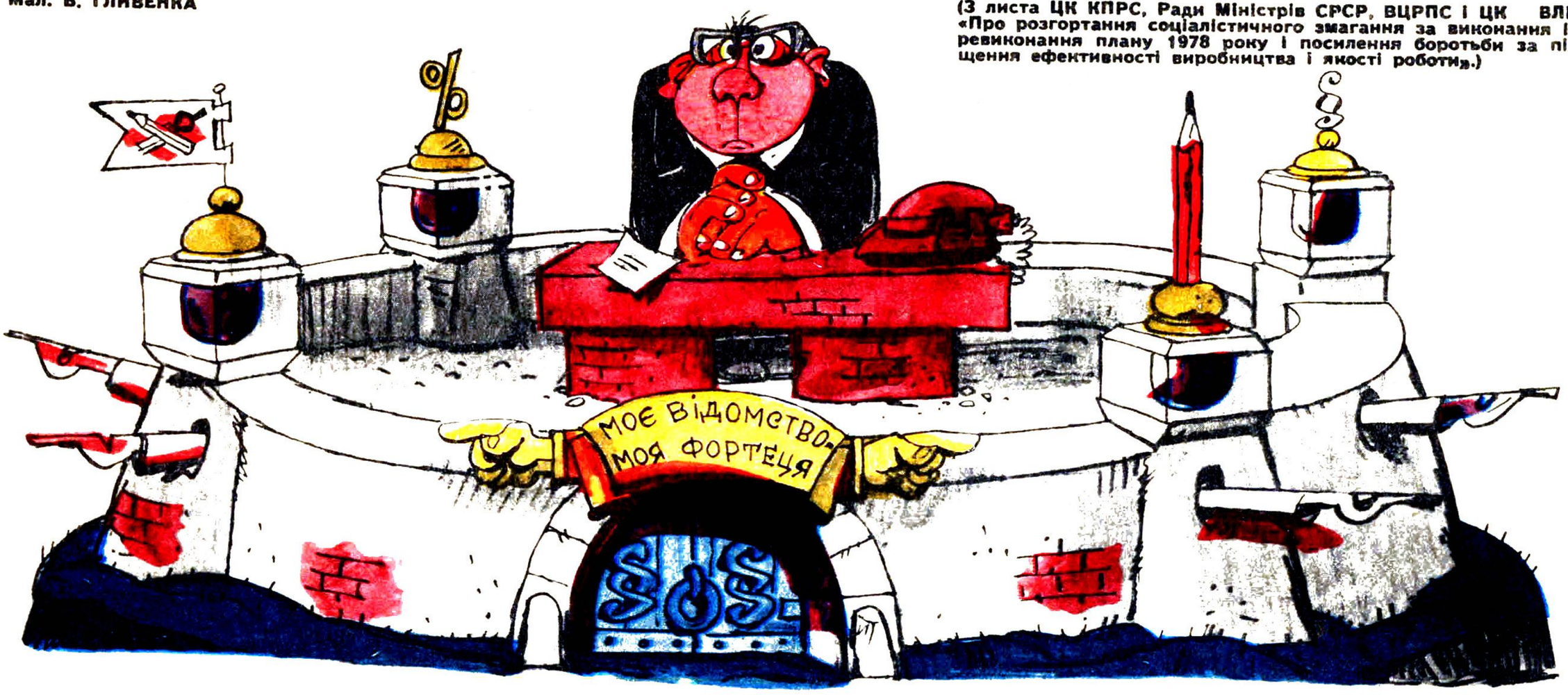

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

**Його сіятельство,
або
портрет марнотратника.**

Друже Перче!

Чи не потрібен тобі млинок? Не отой, що із пісні: «...і ставок, і млинок, і вишневенький садок», а невеличкий, симпатичний на вигляд і недорогий — усього 1 крб. 80 коп.) млинок для розмелювання перцю, який випускає Білгород-Дністровський ламповий завод (Одеське обласне управління місцевої промисловості).

Цей млинок (або, як засвідчує етикетка, «Мельница для перца», артикул ОД-107-327. ТУ № 569 1-205-72, 1 сорт) має, як я вже сказав, дуже привабливу зовнішність, красиву упаковку з намальованим на ній якорем, інструкцію по користуванню і навіть штамп відділу технічного контролю. Єдина його невеличка вада, — це те, що він не працює. У згоді з пунктом 8 інструкції, млинок треба тримати в одній руці, а другою крутити ручку за годинниковою стрілкою. Так от, не встигнеш зробити кілька обертів, як гвинт, котрим закріплюється ручка, відгвинчується.

Отже, випробувавши той млинок, я й подумав: а може, слова «Мельница для перца» треба розуміти по-іншому? Може, це сувенір, який випущено ламповим заводом спеціально для тебе, Перче? От я тобі його й пересилаю. Не забудь за нього подякувати білгород-дністровським умільцям!

**В. БОБОРИКІН,
інженер.**

м. Київ.

Старобільська міжрайбаза облспоживспілки помилково одержала від Ворошиловградської оптово-роздрібної контори фірми «Одяг» швейні вироби, адресовані нашому зміщторгу. Прийняла їх, розпломбувала контейнери, перелічила товар і видала фірмі документи, що з кількістю все в ажурі. Коли ж представник міжрайбази В. І. Черевата привезла його нам, у контейнері не вистачало однієї пачки наволочок. Підписати акт про недостачу тов. Черевата відмовилася. Відмахнувся від нашої претензії і директор міжрайбази А. Г. Нець. Тоді ми звернулися до керівництва облспоживспілки. І що ж, ти гадаєш, почули у відповідь?..

Заступник голови правління В. М. Яровий повідомив, що... оскільки тов. Черевата В. І. акт про недостачу не підписала, то й вина бази не підтверджується.

Іншими словами, тов. Яровий розсудив за принципом: оскільки злодій не визнає, що це його руку схопили в чужій кишені, то він не винен.

А ти як ставишся до подібної логіки?

**А. ІСАЄВ,
юрисконсульт Старобільського зміщторгу.**

Ворошиловградська область

У нашу швидкоплинну епоху час — це гроші. Прочитав щойно, скільки і чого за одну хвилину у нас виробляється, і аж волосся на голові заворушилося. Захотілося вигукнути: громадяни, зберігайте хвилини, як і гроші, в ощадній касі! Але тут побачив натовп, що вирував біля будинку за номером 192 по вулиці Урицького.

— Не інакше, почалася передплата на нове дефіцитне видання класиків,— висловив здогад один перехожий.

— А може, білети на Штепселя і Тарапуньку продають? — кинув другий.

— Яка там передплата! — застогнала черга.— Який там Тарапунька! Стоїмо в ощадкасу, щоб сплатити за комунальні послуги.

Подивився на цей людський вир і подумав: невже в Черкасах одним-одна ощадна каса?

— Ні,— внесли ясність в обласному управлінні держтрудощадкас,— у нашому місті таких кас двадцять сім.

— Тоді звідки черга?

— Бачите, більшість апаратів установлено на околицях, в негусто населених районах. А от у центрі...

Працівники управління дещо ідеалізували ситуацію. Бо ощадних кас нема і в районі «Д», і в Соснівці, і в Південно-Західному.

Були часи, коли за комунальні послуги розраховувалися і в центральній ощадній касі, що по вулиці Урицького, 221 (завідуюча т. Проценко). Зараз, щоб черга не муляла очі, ці операції тут припинили.

Можна було б поставити додатковий апарат в ощадній касі на головпоштамті. Але проти такого варіанту (знову ж таки зі страху перед чергою) категорично заперечує начальник головпоштамту т. Васильєв.

Як бачимо, розв'язати проблему на існуючих площах неможливо. Тому взято курс на спорудження нових приміщень для ощадних кас. Але як?

На вулиці Вернигори, 35, (Південно-Західний район) Черкаський домобудівний комбінат зводив висотний будинок. У просторому залі одноповерхової прибудови вирішено було розмістити нову зразкову ощадну касу. Новосілля в будинку по вулиці Вернигори, 35 відсвяткували ще у 1975 році, а прибудова досі залишається незакінченою.

— Не доходять руки,— пояснює начальник домобудівного комбінату т. Приходько. І не беріть, будь ласка, під сумнів його слова. Руки у т. Приходька справді постійно зайняті. Начальник комбінату редагує все нові й нові варіанти гарантійних листів, в останній абзац яких вставляється стереотипна фраза: «Прибудову буде здано в наступному кварталі».

На гарантії т. Приходька, врешті-решт, махнули рукою. Проблемі приділив увагу виконком міської Ради народних депутатів і в травні минулого року прийняв конкретне та ділове рішення: «Про поліпшення обслуговування центральною ощадною касою населення міста». Рішенням передбачалося, зокрема, що приміщення фірмового магазину «Троянда», яке прилягає до центральної каси, буде переобладнано під ощадкасу.

Що й говорити, управління держтрудощадкас палко вітало ухвалу виконкому, а от серед керівних торговельників вона викликала опір.

— Тільки через мій труп,— твердо заявив директор міськпромторгу т. Прокопець.

Хороброго директора дружно підтримав начальник обласного управління торгівлі т. Меметов.

Оскільки і в зайвих жертвах ніхто не зацікавлений, на «Троянду» махнули рукою.

А тим часом до Черкас дійшли чутки, а невдовзі й накази з Держбанку СРСР та ряду союзних міністерств, в яких рекомендувалося виплачувати заробітну плату робітникам та службовцям через ощадні каси. Новинка зацікавила черкащан.

Першим відгукнулося об'єднання «Азот». Його керуючий т. Сорокін звернувся в обласне управління держтрудощадкас з проханням «реорганізувати агентну ощадну касу при поштовому відділенні № 14 в ощадну касу другого розряду з тим, щоб робітники об'єднання могли там вносити плату за квартиру».

На просьбу т. Сорокіна обласне управління держтрудощадкас відгукнулося в ту ж мить. Воно обіцяло в новій реорганізованій касі не лише приймати плату за квартири, а й проводити акредитивні операції, погашати позику тощо. Правда, в кінці урочистих запевнень була приписка: реорганізацію буде проведено при умові, якщо об'єднання «Азот» виділить для ощадної каси кімнату.

Невеличка приписка враз погасила ентузіазм керуючого об'єднанням «Азот».

І все лишилося, як було.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

ЗАРУБІЖНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «УРЗІКА» — Бухарест, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Скопле, «РОГАЧ» — Братіслава.

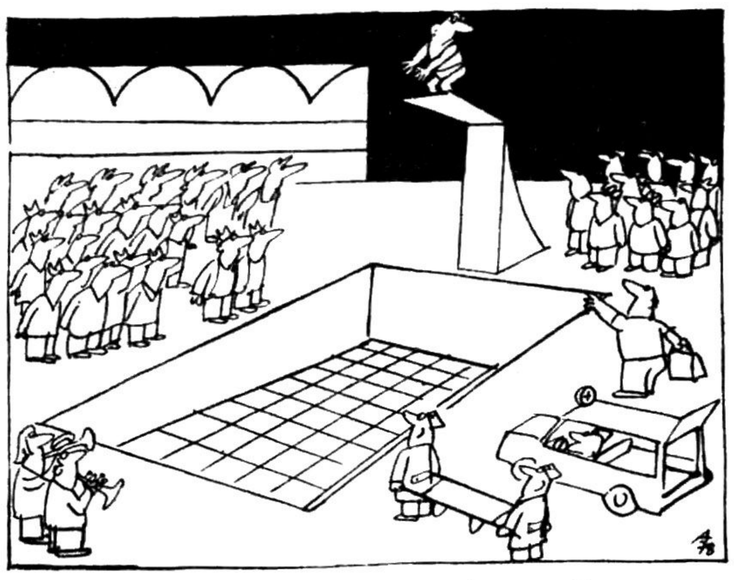

— За планом уже треба стрибати, а вода буде лише у третьому кварталі!

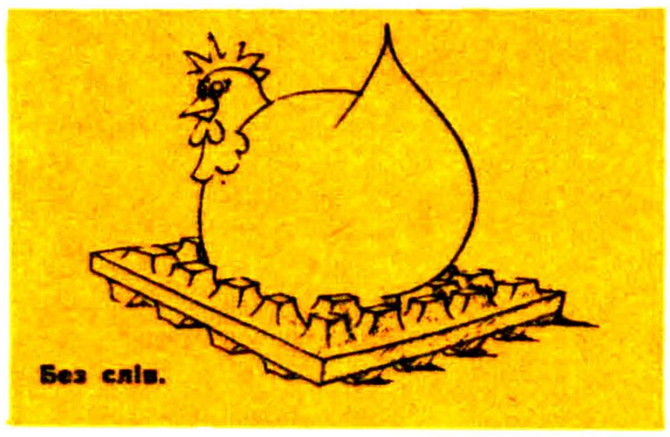

Без слів.

Без слів.

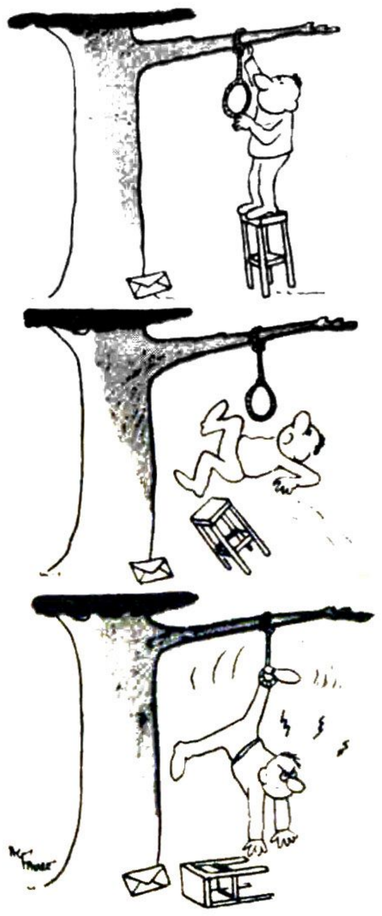

Без слів.

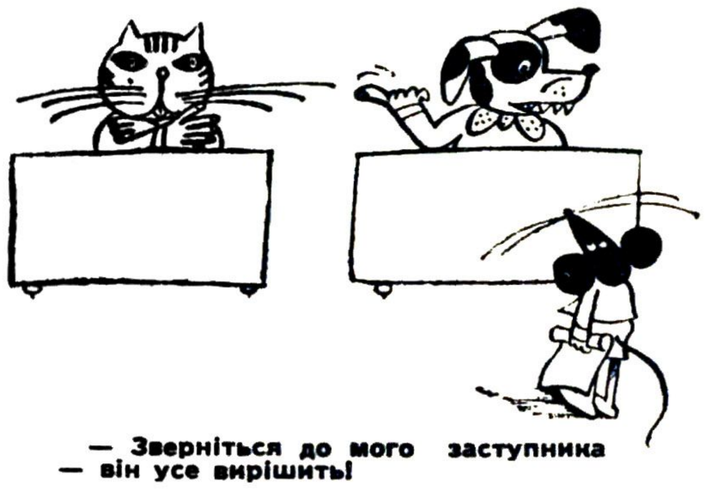

— Зверніться до мого заступника — він усе вирішить!

Без слів.

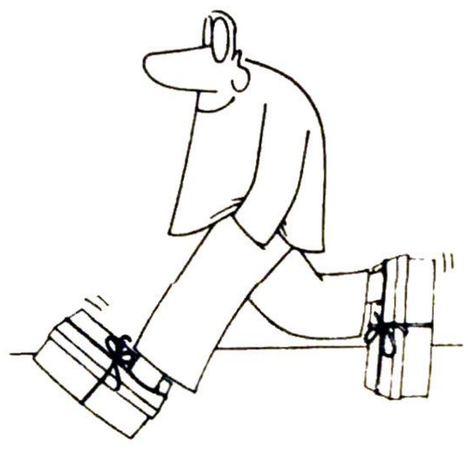

Без слів.

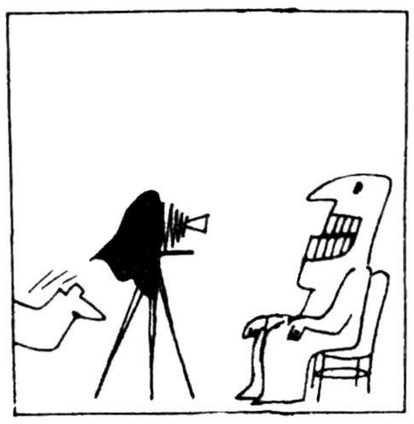

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Через поганий догляд за худобою у колгоспі «Радянська Україна» (Ємільчинський район) були випадки падежу. Але замість того, щоб на фермах навести порядок, керівники колгоспу вдалися до приписок.

Саме про це писалося у листі колгоспників до Перця.

Завідуючий сільгоспвідділом Житомирського обкому Компартії України тов. М. Циганок повідомив редакції, що у колгоспі «Радянська Україна» дійсно було приписано 35 голів великої рогатої худоби, 28 овець і 31 голову свиней.

Рішенням бюро Ємільчинського райкому партії голові колгоспу Іваненку В. І. оголошено сувору догану. Вартість поголів'я, яке загинуло, відшкодовано за рахунок винних, в тому числі голови колгоспу Іваненка В. І., зоотехніка Голяки І. Н. та завідуючого фермою Подолецького М. П.

★ Мешканці села Лозова (Кегичівський район) у листі до редакції висловлювали своє невдоволення роботою місцевого фельдшерсько-акушерського пункту.

Заступник завідуючого Харківським облздоровідділом тов. Е. С. Жердів повідомив редакції, що при перевірці листа факти підтвердились.

За порушення трудової дисципліни, перебування на роботі у нетверезому стані завідуючому фельдшерсько-акушерським пунктом Рябому С. І. оголошено сувору догану. Головному лікарю Кегичівської центральної районної лікарні Лимарю А. В. вказано на недостатній контроль за роботою медпункту села Лозова.

★ Про те, що в ряді будинків по вулиці Буковинській міста Івано-Франківська вода буває з великими перебоями, писалося в листі до Перця.

Як повідомив редакції перший заступник голови виконкому Івано-Франківської міськради тов. А. Н. Янкевич, такий факт дійсно мав місце. Нині у згаданих будинках проведено заміну водопровідних труб і вода в квартири надходить нормально.

На осіб, що зволікали ремонт водопроводу, накладено адміністративні стягнення.

★ Від колгоспників села Виноградівки (Одеська область) до редакції надійшов лист, в якому вони скаржились на те, що у них вийшов з ладу трансформатор і вже два місяці немає електросвітла.

Голова виконкому Ширяївської райради тов. Н. А. Кривцов сповістив, що нині в селі Виноградівці встановлено новий трансформатор і електроенергія постачається нормально.

★ Десять років тому у селі Бронне (Ровенщина) розпочато спорудження клубу, а будівництву тому і кінця не видно.

Молодь місцевого колгоспу ім. Дзержинського написала про це листа.

Як повідомив голова Березнівського райвиконкому тов. В. С. Михайлюков, нині вже ведуться столярні, сантехнічні та опоряджувальні роботи. Закінчення будівництва клубу і введення його в дію передбачається до червня 1978 року.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 6 (1024) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. II. 1978 р. Підписано до друку 7. III. 1978 р. БФ 12910. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0993. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

— Ви, місіс, завжди були моїм найкращим покупцем. Сподіваюся, що й ця штучка вам сподобається.